

KAPITOLA 10

.....

Zásada: Nezačínej si s nikým,
vedle koho nemůžeš být sama sebou.

„Řekla jsi mu, že přijdu taky, že jo?“ zeptala se další den Kamala zpoza volantu svého auta. Byly jsme na cestě k Asherovi domů a já měla pocit, že mám v břicho milion uzlíků.

„Ne, neřekla. Nevím, jak se to hraje, a nechtěla jsem mu dát šanci říct ne.“

„Děkuju,“ odpověděla Kamala sarkasticky.

„Moje nervy teď přehluší všechny ostatní emoce, takže tvůj pokus o vyvolání provinilosti nezabere.“

„Bude to v pohodě. Přečti mi ještě jednou něco z těch pravidel, co jsi našla na internetu.“ Kývla na můj telefon, který jsem měla položený na klíně.

„Nemá to vůbec pořádná pravidla! Je to jako improvizovaná hra. A používá se tam spousta různých kostek, ani jednu jsem nepochopila, ale zjevně každá z nich má asi milion stěn.“

„Nebudu říkat, že ses do toho navezla sama a vůbec tě nelituju, ale...“ Kamala si něco zabroukala a odmlčela se.

„A teď jsi v tom se mnou.“

„To je pravda,“ uznala. „Nesnáším tě.“

Schovala jsem si tvář do dlaní a zasténala.

„Třeba by ses mohla přiznat dneska?“

„Jo, možná.“ Věděla jsem, že bych měla. Ani jsem si nevzpomínala, proč tohle vlastně dělám. Abych zachránila kluka, kterého sotva znám, před ztrapněním? Abych mu pomohla spravit pošramocené sebevědomí po ošklivém rozchodu? Abych vzbudila žárlivost v Chadovi? Žádný z těch důvodů se už nezdál dostatečný.

„Vypadá to, že Asher nad tebou má nějakou kouzelnou přesvědčovací moc,“ prohlásila Kamala.

„Nic takového,“ namítla jsem, jenomže kdybych měla být sama k sobě upřímná, přesně tak to bylo. Měl v sobě charisma, otevřenost a optimismus, které působily jako sluneční světlo lákající lidi k sobě. Byl to návykový pocit, ale vůbec jsem mu nedůvěřovala. Přesně takhle na lidi působila moje máma... než to skončilo.

„To je ono?“ zeptala se Kamala, když zastavovala u domu se zářivě modrými dveřmi.

„Ano.“

„Tak pojď.“

Sáhla jsem po plastové krabičce se sušenkami, které jsem dneska koupila, a vystoupila z auta.

Cesta k domu i veranda byly osvětlené a Kamala zazvonila, jakmile jsme došly ke dveřím.

„Co je?“ zeptala se, když jsem zalapala po dechu. „Chtěla jsi tady úzkostně čekat ještě několik minut?“

„Jo, chtěla.“